

[Kai Moltke.]

til der i og for sig kunne eksporteres mere, men hvor gammel praksis, som jeg ikke håber den nuværende regering er bundet af, på visse områder har lagt visse hindringer i vejen for at udnytte eksportmulighederne fuldt ud. Jeg skal her igen fremdrage de 3 eksempler, som jeg selv har haft at gøre med i min egenskab af tidligere medlem af de udvalg, som blev nedsat her. Det drejer sig om ting, som netop skulle have en særlig interesse for skibsbranchen.

Vi har jo det tragikomiske eksempel, at på et tidspunkt, hvor værfterne begyndte at true med at lukke osv., kom der bestillinger fra et land som Cuba, om de kunne få 6 køleskibe. De fik virkelig ét, fordi det blev bestilt af Bulgarien i Bulgariens navn og videresolgt til Cuba. Men salget af de andre 5 køleskibe strandede på den stramme politik; man ville ikke give normal eksportkredit som på andre områder. Siden da har vi jo haft episoden med eksportkredit for mejerimaskiner, hvorom der blev rettet en mindre formel henvendelse til regeringen, og hvor svaret var det samme negative. Endelig har vi her fra den sidste tid spørgsmålet om de 30 fiskertrawlere, som Cuba også er interesseret i.

Jeg vil gerne spørge: vil man fortsat stille sig negativt over for mulig eksport — og muligvis stor eksport — til sådanne områder på grund af specielle forhold, når restriktioner ikke i samme udstrækning praktiseres af førende NATO-lande som Frankrig og England eller et anneks af NATO som Spanien? Jeg tror, det ville være rart at få at vide, hvor man står i sådanne konkrete tilfælde. Leverancer af trawlere er f. eks. i særdeleshed noget, som ikke alene vedrører de større, men også de små værfter landet over, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at det ville gavne beskæftigelsen, om man udvidede eksportkreditterne til at gælde et sådant område. Så vil man måske sige, at der er vanskelige betingelser for handelsudveksling, ganske bortset fra USAs pression med et land som Cuba, fordi vi ikke ved, hvad vi skal indføre for pengene. Jeg kan ikke lade mig overbevise af det argument, som undertiden er blevet fremført, for hvis vi ser på handels- og betalingsbalancen med et land som Brasilien, som

blot befinder sig i en noget anden lejr, forekommer det mig, at vi herfra har så negative erfaringer, at man i alle tilfælde roligt kunne sidestille Cuba med Brasilien — og hvis man har noget at indvende mod styreformerne, kan jeg da ikke tænke mig, at det, lad os sige meget autoritære styre, der findes i Brasilien, skulle være os nogen særlig opmuntring til at favorisere dette land.

Jeg skal som sagt med glæde støtte det foreliggende lovforslag. Men jeg kunne ønske opklaret noget mere om følgende punkter: hvad er statens faktiske udgifter ved fonden? Hvor har man måttet gribe ind og udbetale kontante summer, siden vi reviderede loven sidst for godt et års tid siden? Hvordan ligger det med administration af eksportkreditens regler over for forskellige lande, hvor der uden tvivl findes muligheder for en hurtig hævelse af eksporten?

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg takker også her for velvillig behandling fra samtlige ordførere, og jeg skal med glæde i det udvalg, som jeg forstår bliver nedsat, komme med de ønskede supplerende oplysninger i den udstrækning, dette er muligt.

Til hr. Jørgen Peder Hansen vil jeg gerne sige, at vi sikkert vil kunne give yderligere oplysninger ud over, hvad der er oplyst i fremsættelsestalen, om den vægt, skibsleverancer og andre varegrupper hver for sig har, og ligeledes kan vi naturligvis i udvalget forsøge at finde frem til en vurdering af, hvad den almindelige stigningstakt måtte indebære.

Til fru Dagmar Andreasen vil jeg gerne sige, at jeg tror nok, at alle, som overhovedet kunne tænkes at have interesse for at benytte sig af eksportkreditrådets virksomhed, er orienteret; men kan jeg bidrage til, at bankerne orienterer deres kunder, eller endog tale i fjernsynet om emnet, skal jeg gerne undersøge mulighederne for dette.

Jeg vil yderligere gerne tilføje, at man jo aldrig må glemme, at eksportkreditrådet foretager sin vurdering af alle engagementer ud fra rent forretningsmæssige principper — man vurderer. Når virksomheder — og det kan jo både være kreti og pleti — ønsker en garanti fra eksportkreditrådet, er det ganske rimeligt, at de skal komme med